

HÜSEYİN TAMER

Hüseyin Tamer, 1919 Aydın İncirliova doğumludur. Emekli matematik öğretmenidir. Tahsil hayatına İncirliova İlkokulu'nda başlamış ve Aydın Ortaokulu, İstanbul Erkek Muallim Mektebi (*Aydın'da Lise yoktu*) ve Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Matematik Bölümü şeklinde devam etmiştir.

Hüseyin Tamer, ilk görevine İstanbul'da, Çatalca İlkokulu'nda başlar. Burada öğretmen ve başöğretmen olarak, beş sınıfa birden tek başına bakarak görev yapar. Anadolu'nun çeşitli yerlerinde hizmet verir. En son İncirliova Lisesi'nde görev yapmaya başlar ve bu okulda görev yaparken emekli olur.

Hüseyin Tamer Hoca'mızı; Dost TV program yapımcılarından yazar *İbrahim Ünal Bey* ile beraber, İzmir-Bornova'daki evinde ziyaret ettik. İbrahim Bey, Isparta İmam Hatip Okulu'nda onun talebesiymiş. Hüseyin Tamer, talebesi hakkında, **"İbrahim benim en güzîde, en nurlu, en zeki, en çalışkan talebemdir."** değerlendirmesinde bulundu.

Şimdi doksan yaşında[1] ve çok nurlu ve kâmil bir insan olan Hüseyin Hoca'mız, Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ni iki defa ziyaret etmiş. **İki defa da Nurculuk suçundan dolayı sürgüne gönderilmiş.** Çok verimli ve tatlı geçen görüşmemizin semeresini burada sizlerle paylaşıyoruz:

HÜSEYİN TAMER ANLATIYOR

Isparta'ya Sürgün

Aydın Sanat Enstitüsü'nde matematik öğretmeni iken Isparta'ya tayinimi çıkarttılar. Yani Isparta'ya kendim isteyerek gitmiş değildim. Hadise şöyle olmuştu:

Okul arkadaşlarımızdan birisi İstanbul'da öğretmendi. Öğretmenlikten ayrılmak istemiş, bunu bir mektupla bana da bildirmişti. Ben de cevap olarak, öğretmenliğin daha önemli olduğunu, talebelerin manevi olarak yetiştirilmesi için öğretmenliğin iyi bir vesile olduğunu yazmıştım. Aynı zarfın içine de Risale-i Nur'dan bir yazı koymuştum. Birkaç sayfadan ibaret olan bu yazıyı bir kardeşimiz daktiloyla yazmıştı. Mektubu gönderdim, ama o arkadaştan tekrar bir cevap gelmedi.

Bir müddet sonra sınıfta ders işlerken hademe geldi ve **"Hocam müdür bey sizi çağırıyor."** dedi. *"Dersten sonra gelsem olmaz mı?"* dedim. **"Yok, hocam hemen çağırıyor. Ankara'dan müfettişler gelmiş, sizinle görüşmek için bekliyorlar."** dedi. Artık çocukları meşgul edecek bir görev verdim ve gittim. Aydın Sanat Enstitüsü'nde idare bölümü; okula bitişik, ayrı bir binada idi. Dışarı çıktığımda müdür o küçük binanın dış kapısında beni bekliyordu. **"Hüseyin Bey, benim**

---

odada iki müfettiş var. Seni bekliyorlar. Ben baş muavinin odasındayım.” dedi.

Kısa bir hoşbeşten sonra birisi hemen çantasını açtı. Mektubu çıkarıp bana uzattı ve **“Bu mektup sizin mi?”** diye sordu. *“Evet.”* dedim. **“Bu mektubun mahiyetini açıklar mısınız?”** dedi. Açıkladım. **“Ama bu iki sayfadan bahsetmiyorsunuz. Hem bunlarda imzanız yok?”** dedi. Dedim *“Onlar benim ifadelerim değil. Bunlar dini bilgilerdir.”* **“Bu bilgileri nereden biliyorsunuz?”** dedi. *“Ben çeşitli kitaplar okurum. Ramazan Paşa Camii’nde (Aydın) vaazlar dinlerim. Buralarda dinlediklerimi, okuduklarımı, hoşuma gidenleri arkadaşşıma da bildirdim. Benim şahsi ifadelerim değildir.”* dedim. Daha birçok şey sordular. Onlara siyasi mahzuru olmayacak cevaplar verdim. Sonra, **“Biz şimdi Ticaret Lisesi’ne gidiyoruz. Sen öğle tatilinden sonra oraya gel, konuşmamıza orada devam edelim.”** dedi ve gittiler.

Ben Aydın’da öğretmen olduğum için orada oturuyordum. Ama İncirlioiva’da da evimiz vardı, babamlar orada oturuyorlardı. Biz hafta sonları ve tatil günleri oraya gidiyorduk. Benim esas kitaplarım orada idi. Aydın’a yeni taşındığımız için kitaplarımı henüz getirmemiştim. İşte ben o yemek paydosunda, doğruca İncirlioiva’ya gittim. Kitaplarımı gerekli yerlere sakladım ve döndüm.

Ticaret Lisesi’ne gittiğimde beni bekliyorlardı. Tekrar ifadeler, ifadeler... **Ve neticede bu hadiseden dolayı beni sürgün olarak Isparta’ya tayin ettiler.**

“Muallim İki Türüdür”

Üstad Hazretleri’ni Isparta’dayken iki defa ziyaret ettim.

Isparta’ya gittiğim ilk yıllarda, kardeşim Necati, Isparta’ya, benim yanıma gelmişti. İkimiz Üstad Hazretlerine gitmeyi arzu ettik ve bu ziyaret işlerini organize eden Şevket Bey’in bakkalına vardık. Onlar kitap defter gibi şeyler satarlardı; ama asıl işleri boya-badana malzemesi satmaktı. Orada Üstad’ın halkla temaslarını sağlayan 4-5 kişi vardı. Mesela yardımcısı olan oğlu, gelenleri Üstad’a götürürdü.

O, gidişimizle ilgili şöyle bir açıklama yaptı:

“Ben önden gideceğim. Siz beni uzaktan takip edin. Giderken pardösünüzü kolunuza alın, dönüşte giyersiniz. Ulu Cami’den Kuzeye doğru giderken yol üstünde başka bir cami var. Ben o camiyi geçince münasip bir yerden bakarım. Durum münasipse köşeden dönerim. Kapı, caminin sağ tarafında 30-40 m kadar ileridedir. Ben orda sizi beklerim. Siz beni kapıda görünce ben içeri girerim. Siz de doğruca o kapıya gelin. Ben sizi hemen içeri alırım.”

Planı, aynen söylediği gibi tatbik ettik ve Üstad’ın evine girmeyi başardık. Üstad Hazretleri karyolasında oturuyordu. Biz huzura girince doğruldu ve **“Hoş geldiniz”** dedi. Yanında daha evvelden tanıdığımız kardeşler vardı. İsimlerimizi,

---

mesleğimizi sordu. Onlardan birisine emretti ve bir *Sözler* kitabı getirtti. Kardeşimiz münasip bir yerden okuyuverdi. Sonra Üstad, şöyle bir izahta bulundu:

“Şarktan, uzak yerlerden beni ziyarete geliyorlar. Ben onları kabul etmedim. Onlara ‘Beni ziyaret etmenize lüzum yok. Kitaplarımı okuyun. Daha çok istifade edersiniz.’ dedim. Ama siz muallim olduğunuz için, hususan sizi kabul ettim.”

Sonra, “Muallim iki türdür. Birisi minarenin şerefesi gibi yüksektir. Diğeri kuyunun dibindedir. Siz yüksekte olanlardansınız.” dedi. Böyle ifadelerle bizi bazı hususlarda yönlendirmiş, bazı hususlarda da muhafaza etmiş oldu. Ulvi duygularla meşbu olarak dinledik biz Üstad Hazretleri’ni.

Üstad Hazretleri’ni bir defa daha ziyaret etme fırsatım oldu. Aşağı yukarı aynı şekilde konuşmalar geçti aramızda.

Isparta'dan Tokat'a

Öğretmenlik yaparken talebelerimle hususi olarak ilgilenmiş, onları iyi bir şekilde yetiştirmeye gayret etmişimdir. Talebeler evime gelir, onlarla manevi yönden ilgilenirdim. İşte bunlardan birisi *İbrahim Ünal*'dır. Isparta'da en iyi talebelerimden biriydi. Okulun en güzide, en nurlu, en zeki, en çalışkan bir talebesiydi. Bir yılını Risale-i Nur hizmetleri için feda ederek hizmette geçirmiştir.

1962 yıllarında benim Tokat'a sürgün gitmeme sebep olan bir hadise olmuştu.

Şöyle ki:

Ali Bilgin ve *Ali Zeybek* diye çok çalışkan iki talebem vardı. Bu ikisiyle hususi ilgilenirdim. O zaman okulumuzun müdürü Zafer Kızıldağ adlı biriydi. Bize karşı çok menfi bir adamdı. Hatta bu iki Ali'yi, sırf Nur talebesi oldukları için daha ortaokul üçüncü sınıfta iken gözden çıkarmıştı. Okuldan kovmak istiyordu ve sonunda kovdu da. Hadise şöyle gelişti:

Isparta Sav köyünün muhtarının çocuğu bizim Isparta İmam Hatip Okulu'na kayıt yaptırmak istiyor. Ancak çocuk evli olduğu için okulumuzun müdürü, bunun okula kaydını şartlı olarak yapıyor. Okuldaki Nur talebeleri hakkında casusluk yapması şartıyla onu kabul ediyor. **“Onlar hakkında bana bir şeyler getir. Yoksa seni okuldan atarım.”** diye de tehdit ediyor.

Bir gün bu iki Ali, öğle saatinde sınıfta ders çalışırken, bu çocuk onların yanına giriyor. Şapkasının siperliğiyle, güya şakadan, ellerine vurmaya başlıyor. (*O tarihlerde ortaokul ve liselerde şapka giymek mecburi idi.*) “Yahu git, bizi rahatsız etme, ders çalışıyoruz” deseler de o, “Canım öğle tatili, dinlenme, eğlenme zamanı

---

değil mi?” deyip onlarla uğraşmaya devam ediyor. Ali’lerden birisi de şapkayı tutup fırlatıyor.

Çocuk doğruca müdüre gidiyor ve **“Müdür Bey, bu şapkanın bir itibarı var. Bunlar bunu yere attılar.”** diyor. Müdür hemen zabıt tutuyor, disiplin kurulunu topluyor ve bunları okuldan kovdurmak istiyor. Nitekim kovdu da... Üstelik Zafer Kızıldağ, bu iki güzide talebe için **“Okuldan atılması ve başka hiçbir okula girememesi.”** şeklinde karar aldırıyor.

Bu hadiseden sonra beni de bu işe kattılar ve Tokat’a sürgün olarak gönderdiler. Tokat’a gidişimiz de bu şekilde oldu.

Daha sonra Ali Zeybek, Bakanlıktaki bir tanıdığı vasıtasıyla Adana İmam Hatip Okulu’na kaydını yaptırdı. Orada da hizmete devam ettiği için polisler çocuğu yakalayıp çok fena dövmüşler. Bu dayaktan sonra bazı aklî rahatsızlıklar yaşadı ve vefat etti. **Allah rahmet etsin.** Ali Bilgin ise ortaokulu ve liseyi dışardan bitirdi. Sonra Ankara ODTÜ’den mezun oldu. **Şimdi Isparta’da profesördür...**

[1] Hüseyin Tamer 2013 tarihinde rahmet-i Rahmana vasıl olmuştur.

(bk. Ömer ÖZCAN, Ağabeyler Anlatıyor-V)